

Fenyvesi Gabi életútinterjú

Készítette: Csatári Bence

A beszélgetés helyszíne és időpontja: Budapest, 2020. július 28.

Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Csatári Bence:

Művésznő, az ön sokrétű pályafutása mindenképpen felveti a kérdést, hogy milyen kötődésű családból származik?

Fenyvesi Gabi:

1949. szeptember 9-én születtem Budapesten, a VII. kerületi Híradó mozi (később, 1979 és 1999 között Horizont mozi) épületében, a Lenin körút (a mai Erzsébet körút) és a Dohány utca sarkán, szemben a New York kávéházzal, abban a házban, ahol édesanyám jelenleg is él. Édesapám és a testvérei is játszottak valamilyen hangszeren, elég magas szinten még hozzá. Apukám nem ismerte a kottát, ennek ellenére remekül hegedült és zongorázott, de ezenkívül is szinte minden hangszert meg tudott szólaltatni, és mindennek tetejébe még szép hangja is volt, ahogy az összes testvérének is. Kamatoztatták is a tehetségüket, gyerekként mindannyian templomi kórusban énekeltek. Felnőttkorában aztán édesapám szücs lett, anyukám pedig nyomdászként dolgozott.

A nagyszüleimet ismertem, kivéve édesanyám édesapját, de nem volt különösebben szoros kötelék közöttünk, annak ellenére sem, hogy az anyai nagymamám velünk lakott, de annyira eltérő volt az életritmusunk, hogy nem építettünk ki igazán mély kapcsolatot. Van egy hét évvel fiatalabb húgom, akivel gyerekként minden időmet együtt töltöttem, játszottam vele és anyáskodtam fölötte.

Csatári Bence:

Zenei képzettséget hol szerzett?

Fenyvesi Gabi:

A VII. kerületi Kertész utcai zenei általános iskolába jártam, ahonnan nagyon sok ismert zenész került ki, Demjén Ferenc¹ vagy Presser Gábor² is itt volt diák, de a nagy nevek mellett számos tehetség is koptatta itt az iskolapadokat, akik ugyan nincsenek benne a köztudatban, de remek muzikusok. Ötéves voltam, amikor beírtak ide szolfézsra, így előbb megtanultam a kottaolvasást, mint a betűvetést. Elsősorban a zongora volt a hangszerem, tehetségesnek számítottam, Ránki Dezsővel³ együtt jártunk szolfézsórákra. Zongorára pedig nem kisebb név, mint Kadosa Pál⁴ tanított. Ebből az iskolából előszeretettel hívtak

---

¹ Demjén Ferenc (1946) többek között a Liversing, a Dogs, a Tűzkerék, a Bergendy és a V'Moto-Rock basszusgitáros-énekes, szerepelt a *Szerellem első vérig* című filmben. Szólókarrierje töretlen sikert mutat.

² Presser Gábor (1948) Kossuth- és Erkel Ferenc-díjas, érdemes művész, zeneszerző, zongoraművész és énekes. 1967-től játszott az Omegában és átmenetileg a Scampolóban, majd az LGT egyik alapítója és vezetője, frontembere lett. Jelenleg a Vígszínház zenei vezetője, ő írta többek között a *Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról*, a *Harmincéves vagyok*, a *Jó estét nyár, jó estét, szerellem!*, valamint a *padlás* című musicalek zenéjét.

³ Ránki Dezső (1951) kétszeres Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas zongoraművész. Játszott többek között a Berliini Filharmonikusokkal, a Londoni Filharmonikusokkal, az amszterdami Concertgebouw zenekarával, a párizsi Orchestre Nationallal, a tokiói NHK zenekarával, számos neves karmesterrel, többek között Solti Györggyel, Végh Sándorral, Lorin Maazellel és Zubin Mehtával.

⁴ Kadosa Pál (1903–1983) kétszeres Kossuth-díjas zeneszerző, zongoraművész, zenepedagógus.

A Zeneakadémián 1945-től haláláig tanított, illetve a zongora tanszak vezetője volt. Az ő tanítványaként ért el a világhírű Jandó Jenő, Kocsis Zoltán, Kurtág György, Ránki Dezső, Schiff András és Kiss Gyula. Komponált

reklámfilmekbe vagy színpadi megjelenésre szereplőket, így kerültem én is egy Fehér Klára⁵-darabba, kvázi gyerekszínészként. Olyan kalandom is volt, hogy a tanárnőnk lebetegedése miatt nekem kellett elvinnem a saját kórustársaimat egy iskolák közötti versenyre, amit meg is nyertünk. Tízéves koromtól fogva otthon is volt egy Petrof pianinóm, sokat gyakoroltam rajta. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy ilyen jó minőségű hangszert vettek nekem a szüleim, ami mellé még egy hegedűt is kaptam, persze mindig is a zongorát tekintettem a fő hangszeremnek.

Távlati céljaim között szerepelt, hogy operaénekes legyek, amire megvolt minden esélyem, tekintve, hogy a zenei képzettségemhez abszolút hallás is társult. Ezenkívül persze nagyon sokféle könnyűzenét is hallgattam, kiválogatva belőlük az igazán igényeseket. A jó soult például nagyon szerettem. Amikor pedig a VIII. kerületi Bezerédj utcai gimnáziumba jártam, igyekeztem minél több időt a közeli Erkel Színházban tölteni, hogy egy kis muzsikát szívjak magamba. Ezután jött a Zenekonzervatórium, akkor főiskolai szintű képzéssel, valamint szereztem egy másik diplomát is, a Színház- és Filmművészeti Főiskola operett tanszakán, Vámos László⁶ vezetésével. Ha ez még nem lett volna elég, elvégeztem három évet a Semmelweis Orvostudományi Egyetem általános orvosi szakán is, mert érdekelt az emberi test működése. Nyilván választanom kellett a lehetőségeim közül, ezért hagytam abba az orvoscépzést.

Csatári Bence:

Imponáló ez a sokféle végzettség, ami még manapság is kuriózumnak számít.

Fenyvesi Gabi:

Az érdeklődési területeimnek megfelelő végzettségeket sikerült megszereznem, az orvoscépzés egyfajta lizeon volt csak. Mindezeket túl jártam a Magyar Rádió egyéves stúdióképzésére is, amelyet Balassa P. Tamás⁷ vezetett, és amely arra futott ki, hogy miközben csiszoljuk a tudásunkat, dalokat vegyünk fel és fellépni is elmehessünk. Ide 1966-ban Majláth Júlia⁸ ajánlott be, akihez énekórákra jártam. A rádióban hangképzést tanultunk, csoportosan és szólóban is énekeltünk, illetve elsajátítottuk a színpadi megjelenés fogásait is. Úgy adtak az embernek arculatot, hogy közben az egyéniségét sem veszítette el. A stúdióképzésen keresztül ráadásul olyan kapcsolatokra tettem szert, amelyek segítségével eljutottam a táncdalfesztiválra, de ők ajánlottak engem hánizni már 1966-ban is, amikor még nem volt egyetlen rádiófelvételem sem.

Csatári Bence:

Az első hánin még Farkas Gabriellaként szerepelt.

Fenyvesi Gabi:

Rögtön az első előadások egyikén meg kellett változtatnom a nevem, aminek az a magyarázata, hogy velem egyazon csapatban volt egy másik Farkas Gabi nevű gitáros-énekes

---

zenekari műveket, nyolc szimfóniát és egy kamaraszimfóniát, négy zongora-, két hegedűversenyt és más versenyműveket, operát (*Husztli kaland*), kamaraműveket, zongoradarabokat, de írt kórusműveket és dalokat is.

⁵ Fehér Klára (1919–1996) író, újságíró, egyik ismert műve a *Tenger*.

⁶ Vámos László (1928–1996) Kossuth-díjas rendező, Jászai Mari-díjas, érdemes és kiváló művész.

⁷ Balassa P. Tamás (1922–2010) zeneszerző, karmester, zongoraművész, több táncdalfesztiválon vezényelt. 1954-től 1959-ig tagja, illetve hangszerelője volt a Magyar Rádió Tánczenekarának, 1959 és 1985 között pedig ugyanitt tanított a tánczenei stúdióban. 1977-től 1982-ig vezette az Országos Szórakoztatózenei Központ Stúdióját.

⁸ Majláth Júlia (1921–1976) többszáz nagysikerű slágert írt, több fiatal énekes karrierjét indította el. 1948-ban és 1968-ban megnyerte a rádió slágerversenyét. A táncdalfesztiválok népszerű szerzője, 1967-ben nagydíjas. Mások mellett Fenyvesi Gabi, Kovács József és Szécsi Pál is tanult nála énekelni.

lány is. A szervező félig viccesen mondta, hogy nem vagyunk mi focisták, hogy Farkas I-ként meg Farkas II-ként lépünk fel, így valamelyikünknek meg kellett változtatni a nevét. Úgy alakult, hogy erre kettőnk közül engem szemeltek ki. Hacki Tamás,⁹ Latabár Kálmán¹⁰ és Szuhay Balázs¹¹ is törték a fejüket az új művésznéven, miközben az autóban ültünk. Aztán Kálmán bácsi megkérdezte, hogy hívják anyukámat, mire rávágtam, hogy Fenyvesi. Erre tovább érdeklődött: ez nem lenne jó neked? Gyorsan beleegyeztem, nem is tehettem mást, és nem is volt olyan erős akaratom, hogy szembeszálljak vele. Az élet utólag igazolta, nem döntöttem rosszul.

Csatári Bence:

A hakninak sokak szemében van egy kis pejoratív felhangja, miközben a legnagyobb művészeink így juttatták el a kultúrát, akár a legkisebb falvakba is.

Fenyvesi Gabi:

Nem is értem ezeket a fenntartásokat, hiszen ahogy mondja, ez tényleg kultúrmisszió volt, ráadásul Kossuth-díjas művészek is szerepeltek egy-egy ilyen turnén. Rendkívül egyszerű a magyarázata ennek: kellett a kiegészítés, mert az alapfizetésből a színészek sem igen tudtak megélni, mi énekesek pedig arra törekedtünk, hogy a több bevételből levont több társadalombiztosításnak köszönhetően majd vállalható nyugdíjunk legyen. Ez sajnos másként alakult, a közönség ugyanakkor nyert egy sor értékes produkciót, mert a kollégáim prózával, verssel, humoros jelenetekkel és persze sok-sok zenével készültek ezekre a műsorokra.

Csatári Bence:

Ezekhez a haknikhoz azonban már ORI¹²-vizsga is kellett. Ön ezt hogyan szerezte meg?

Fenyvesi Gabi:

Mikor már látták, hogy mennem kell sok helyre fellépni – az első alkalmakat még ORI-vizsga nélkül oldottam meg –, behívtak az ORI székházába, az V. kerületi Semmelweis utca 1. szám alá, hogy megmutassam, mit tudok. Ráböktek egy dalra – már nem emlékszem, hogy melyikre –, amit el kellett énekelnem. Gyarmati István¹³ kísért zongorán, de tudom,

---

⁹ Hacki Tamás (1944) fül-orr-gégész, egyetemi tanár, füttyművész. Megosztott első díjat nyert az 1962-es *Ki mit tud?*-on. 1970-ben a cannes-i MIDEM fesztivál résztvevője volt, lemezei több országban is megjelentek. Jelenleg Regensburgban él, ahol az egyetemi klinika munkatársa. Megalapítója volt az ottani klinika foniátriai és gyermekaudiológiai osztályának és a hozzá kapcsolódó logopédusképző intézetnek, valamint egy rehabilitációs osztálynak, amely hang- és nyelésbetegeket kezel.

¹⁰ Latabár Kálmán (1902–1970) Kossuth-díjas színművész, érdemes és kiváló művész, a 20. század egyik legnépszerűbb magyar komikusa.

¹¹ Szuhay Balázs (1935–2001) színművész, parodista, kabarészerző. 1960-ig a Békés megyei Jókai Színházban és a kecskeméti Katona József Színházban játszott, majd 1992-ig a Vidám Színpad tagja volt. Számait, villámtréfáit, jeleneteit többnyire maga írta, kiváló parodista volt. 1992-ben a *Ludas Matyi* főszerkesztője lett. Jobboldali konzervatív politikai szerepet is vállalt a rendszerváltást követő években, de Kádár-kori ügynökmúltja is ismert.

¹² Az Országos Rendező Iroda (ORI) 1958 és 1991 között működött belföldi koncertszervező monopolcég volt, az Állami Hangverseny és Műsorigazgatóság jogutódjaként. Lakatos Éva, Keszler Pál, Bulányi László, Bali György és Gál Iván igazgatóként, majd a rendszerváltáskor Gödöllői Lajos kormánybiztosként állt az élén. Mint cenzurális intézmény a működési engedélyek kiadásáért felelt, az ORI-vizsgákon megfelelt művészeknek, illetve megállapította a fellépti díjukat. A zenészeket tudásuk alapján A, B, C és D kategóriákba sorolta, amely egyúttal meghatározta a fizetésüket is. A koncerteket egyrészt az ORI maga szervezte a vele szerződésben álló zenészeknek, másrészt a muzikusok által lekötött koncerteket előzetesen jóvá kellett hagynia.

¹³ Gyarmati István (1944–2015) zongoraművész ötven éven keresztül működött közre számos színművész és operaénekes kísérőjeként hazai és külföldi fellépéseken. Kísérte többek között Hofi Gézát, Ruttkai Évát, Darvas

hogy másoknál Turán László¹⁴ is közreműködött ilyen alkalmakon. Aztán táviratban értesítettek, hogy sikeres vizsgát tettem. Az első gázsibesorolásom szerint százötven forintot kaphattam egy-egy műsorért, a lelegején azonban mégis csak hetvenet adtak. Amikor 1974-ben itthon befejeztem pályafutásomat, akkor ötszáz forintra emelkedett a fellépti díjam, ami elsősorban az eltöltött időnek és persze a színpadon szerzett tapasztalatomnak szólt. A kétoldalas, egyetlen lapból álló ORI működési engedélyem fejlődésén „előadóművész” kategória szerepelt, amivel hivatalosan mehettem énekelni, de színészkedni és zenélni is, sőt ezeket még taníthattam is.

Csatári Bence:

Amikor elkezdte a pályát fiatal tehetségként, hogyan viszonyultak önhöz a „régik nagyk”?

Fenyvesi Gabi:

Ákos Stefi¹⁵ és Hollós Ilona¹⁶ már nem énekelt, amikor én kezdtem, az ő generációjukból csak Kovács Erzsivel¹⁷ léptem fel, vele még egy szobában is aludtam egyszer, azon a nevezetes alkalmon, amikor 1969-ben felavattuk a balatonfüredi Marina Szállót. Voltam továbbá vendég a Záray–Vámosi házaspár¹⁸ egyik turnéján is. Az előttünk indult énekes-nemzedék nem tartott engem konkurenciának, hiszen még nem volt bejárva a nevem. A fiatalabbak közül Toldy Máriát¹⁹ tartottam az egyik legcsodálatosabb énekesnek, nagyon színvonalas koncerteket adott mindig, de nagyra becsültem Mikes Évát²⁰ is, aki sajnos nagyon korán távozott az élők sorából. A férfiak közül pedig szerintem egyértelműen Németh Lehel²¹ volt a hatvanas évek első felének legnagyobb sztárja.

Csatári Bence:

Az önhöz hasonló korú énekesek közül kikkel tudott a legjobban együtt dolgozni?

Fenyvesi Gabi:

Ivánt, Gregor Józsefet, Bessenyei Ferencet, Szécsi Pált, Kazal Lászlót, Csákányi Lászlót, Sárosi Katit, Kabos Lászlót, Mensáros Lászlót és Simándy Józsefet.

¹⁴ Turán László (1917–1984) zongoraművész, komponista, zenekarvezető, bázongorista. A Magyar Rádió, majd a Magyar Televízió is sokat foglalkoztatta. A hagyomány szerint ezrével komponálta, hangszerelte, és dolgozta át a népszerű slágereket.

¹⁵ Ákos Stefi (1919–2005) Holéczy Ákos dzsesszzenész felesége, az ő keresztnévét vette fel művésznévként. Táncdalénekesi karrierje már a negyvenes évek elején elindult. A hatvanas években a beatgeneráció feltűnésével visszavonult, és több évtizedig tanította a feltörekvő nemzedékek énekeseit, mások mellett Cserhádi Zsuzsát és Vikidál Gyulát.

¹⁶ Hollós Ilona (1920–1993) karrierje a negyvenes években kezdődött, de táncdalénekesként a sikersorozata a hatvanas évek végétől megszakadt. A Magyar Rádió befolyásos zeneszerzőjének, Bágya Andrásnak az első felesége volt.

¹⁷ Kovács Erzs (1928–2014) az ötvenes-hatvanas évek fordulóján a legnépszerűbb táncdalénekesnő.

¹⁸ Záray Márta (1926–2001) eMeRTon-díjas énekesnő. A magyar tánczene egyik jelentős alakja, akárcsak férje, Vámosi János (1925–1997), aki vele együtt kapta ezt a kitüntetést.

¹⁹ Toldy Mária (1938) énekesnő, énektanár. A hagyományos tánczene egyik kiemelkedő képviselője. 1966-ban *Más ez a szerelem*, 1967-ben pedig a *Rövid az élet* című dala kapott megosztott első helyezést a táncdalversztívalon. Aktív énekesi pályájától való visszavonulása után énektanárként dolgozott évtizedeken keresztül.

²⁰ Mikes Éva (1938–1986) táncdalénekesnő, gyakran énekelt magyarul Édith Piaf-slágereket is. Az 1970-es évek elején felhagyott az énekléssel, az Express együttes dobosához ment férjhez. Ezután főként hangképzéssel foglalkozott.

²¹ Németh Lehel (1932–2005) az ötvenes évek második és a hatvanas évek első felének kiemelkedő táncdalénekes, sokak szerint az első nyugati típusú sztár Magyarországon. 1957-ben már a Magyar Televízió szilveszteri adásában énekelt. A kommunista sajtó üzleti vállalkozásai miatt 1963-tól kikezdte, ezért röviddel ezután emigrált, ami miatt minden slágerét betiltották, illetve mással énekellették el.

Mindenkivel jó kollegiális, többekkel pedig kifejezetten baráti kapcsolatot ápoltam. Klemi, azaz Magay Klementina²² volt a legjobb barátnőm, ez már csak abból is adódott, hogy együtt mentünk fellépni, sokszor még külföldre is. Együtt szerepeltünk egy berni fesztiválon is, ahová még Keszler Pál,²³ az ORI igazgatója is elkísért minket több potentát társaságában. A társainkat nem mi választottuk, de mindig úgy alakult valahogy, hogy amikor Klemit felkérték, akkor hívtak engem is. Nagyon jól kijöttem Karda Beával²⁴ és Cserhádi Zsuzsával²⁵ is, utóbbi pár évvel utánunk tűnt fel. Ambrus Kyrivel²⁶ is léptünk fel együtt. Nekem ő volt az egyik legkedvesebb előadóm. Ahogy énekelt, úgy Mikes Éván kívül senki nem tudott ebben a szakmában. Kyri abszolút profinak számított, tőle tanulni is lehetett az előadóművészetet. Harangozó Terivel²⁷ is sokat jártam vidékre, a *Halló, itt Balaton!* című ORI-turnéban ő is rendszeresen fellépett. Úgy nézett ki, hogy volt nagyjából nyolc-tíz sztár, akiket előszeretettel hívtak, ő is közéjük tartozott, ahogy Szécsi Pál²⁸ vagy Máté Péter²⁹ is, akikkel együtt indultunk, vagy Aradszky László³⁰ és Koós János.³¹ Legtöbbször az Expressz³² zenekarral dolgoztunk, de én gyakran játszottam a Stúdió 11-gyel,³³ a Hungariával³⁴ és az Omegával³⁵ is,

---

²² Magay Klementina (1949) az 1967-es táncdalfesztivál egyik nagy felfedezettje volt a *Nevető almák* című számmal. Ezt a sikerét a későbbiekben több tucat hangfelvétele ellenére sem tudta megismételni, ám a hazai könnyűműfajban szinte minden stílusban kipróbálta magát: az éjszakai revüszínpadokon, ORI-turnékon, haknikon és a külföldi vendéglátóiparban egyaránt, majd a rendszerváltás után tíz évig népdalokat és magyarnótákat énekelt, ezután pedig a színházi életben is szerepet kapott.

²³ Keszler Pál (1929–1999) 1962-ben Lakatos Évától vette át az ORI vezetését. Őt váltotta 1977-ben Bali György, akit 1987-ben Bulányi László követett.

²⁴ Karda Beáta (1950) karrierje az 1967-es táncdalfesztiválon még gimnazistaként indult, a hetvenes évek első felében a Gemini és a Generál zeneszerzői segítették, majd a Piramis vezetője, Som Lajos karolta fel, aki feleségül is vette, sokat koncertezett a Piramissal is. Első lemeze 1981-ben *Figyelem, itt vagyok!* címmel jelent meg. 2002-ben a modern zenei stílusokat ötvözte *Újjászületés* című lemezén, 2004 óta pedig énekstúdiót üzemeltet.

²⁵ Cserhádi Zsuzsa (1948–2003) eMeRTon-díjas énekesnő, előadóművész, akit a második popgeneráció egyik legfontosabb egyéniségéként tartanak számon, mértékadó kritikusok szerint Kovács Kati mellett a hazai pop történet legjobb női hangja volt az övé.

²⁶ Ambrus Kyri (1945) táncdalénekesnő, az 1967-es táncdalfesztivál harmadik helyezettje *Nappalok és éjszakák* című számával.

²⁷ Harangozó Teri (1943–2015) az 1965-ös táncdalfesztiválon feltűnt táncdalénekesnő, egyes források szerint az ő nevéhez fűződik az első magyar aranylemez: a *Minden ember boldog akar lenni* című számot tartalmazó kislemez. Állandó szereplője volt a táncdalfesztiváloknak, 1968-ban és 1969-ben 2. helyezést ért el a *Sose fájjon a fejed!* és a *Szeretném bejárni a Földet* című dalokkal. Legnagyobb slágere a *Mindenkinek van egy álma*, amelyet az 1968-as *Made in Hungary* bemutatón adott elő.

²⁸ Szécsi Pál (1944–1974) énekes, szövegíró. 1967-ben a salgótarjáni amatőr versenyen megnyerte az énekesek versenyét, ugyanebben az évben a táncdalfesztiválon a *Csak egy tánc volt* című dallal második helyezést ért el. Tagja lett a Rádió Táncczenei Stúdiójának.

²⁹ Máté Péter (1947–1984) énekes, zeneszerző, zongorista és hangszerelő. Közel 150 dal szerzője és előadója. Leghíresebb slágere, ami nemzetközi siker lett Sylvie Vartan feldolgozásában, az *Elmegyek* című szám volt.

³⁰ Aradszky László (1935–2017) táncdalénekes, a hatvanas évek egyik legnépszerűbb előadója. 1966-ban megnyerte a Magyar Rádió *Made in Hungary* című versenyét az *Isten véled édes Piroskám* című dallal. Egyes források szerint kislemezre rögzítve ez a szám lett a magyar hanglemezgyártás történetének első aranylemeze.

³¹ Koós János (1937–2019) komolyzenei képzettségű táncdalénekes, előadóművész, humorista, színész. Legnagyobb slágerei: *Kislány a zongoránál*, *Sír a telefon*, *Annyi ember él a Földön*, *Kapitány*, *Nem vagyok teljesen örült*. Előadói, illetve első díjakat nyert az 1966-os, az 1968-as és az 1969-es táncdalfesztiválokon.

³² Az Expressz együttes 1962-ben alakult, ebben az évben XIII. kerületi Dixieland Band néven léptek fel a *Ki mit tud?*-on. Többször nyertek díjat könnyűzenei bemutató versenyeken, de a táncdalfesztiválok kísérőzenekaroként is játszottak. Gyakorlatilag szinte minden élvonalbeli előadóművésszel felléptek a tánczenés szakmában. Kísérték mások mellett Hofi Gézát, Kovács Katit, Koós Jánost és Korda Györgyöt.

³³ A Stúdió 11 a Magyar Rádió táncczenekara volt, jelenleg önállóan működő együttes. A Magyar Rádió Táncczenekarárt 1946-ban hozták létre, ebből létszámcsökkentéssel alakult a Stúdió 11 1963-ban, Zsoldos Imre és Dobsa Sándor vezetésével, utalva arra, hogy 11-en zenélnek benne. Az együttes volt a hatvanas, hetvenes, nyolcvanas években megrendezett táncdalfesztiválok, a *Tessék választani!*, valamint a

úgyhogy nálam egy kicsit keveredtek a stílusok. Az Omega például már volt akkora név a szakmában, hogy meghatározhatták, kikkel szeretnének fellépni az adott körből, akik járták az országot. A nagy koncerthelyszínek közül egyebek mellett a Budai Ifjúsági Parkot,³⁶ az Erkel Színházat, de még az Operaházat is lehet említeni. A másik végletet a legapróbb falvak lebujai jelentették, de itt is igyekeztünk kihozni magunkból a maximumot, ahogy mindenhol.

Csatári Bence:

Az ORI-n kívül magánszervezésű turnékon is részt vett. Az akkoriban tevékenykedő szervezők közül ön kivel dolgozott együtt?

Fenyvesi Gabi:

Szikora Jenő,³⁷ alias Sziki és Halmy Gábor volt a két „haknikirály”. Rajtuk kívül ugyancsak fellépéseket szervezett például Liliom Károly, aki maga artista volt, de egy társával duettek is énekelt. Halmy Gábor kifejezetten konferansziéként lépett színpadra, ő nem játszott semmilyen hangszeren, Szikora Jenőnek viszont nagyon jó hangja volt. Az is megesett, hogy egy nap akár három koncertet is adtunk, persze egymáshoz megfelelő távolságra eső településeken, hogy odaérjünk mindenhova. Ilyen esetekben nem volt túl nagy hangszerigényünk, a műsor a minket kísérő zongorista vállán nyugodott. 1974-ig dolgoztam a Kamara Varietében, ahol délután és este is volt műsor, de felléptem bohócként is, Vay Ilussal³⁸ a Fővárosi Nagycirkuszban, ahol pedig délelőtti, déli és délutáni etapok voltak. Ugyanígy a hetvenes évek elején rendszeresen szerepeltem a rádiókabaréban, amit Marton Frigyes³⁹ rendezett, mellette pedig Szilágyi György⁴⁰ neve fémjelezte a produkciót. Minden

---

Made in Hungary tánczenei bemutatók és a legtöbb rádiós és televíziós könnyűzenei műsor állandó kísérőzenekara.

³⁴ A Hungaria stílusereztető hatású és lemezadások tekintetében a legsikeresebb magyar rock and roll együttes. 1967-ben alapította Fenyő Miklós, és ebben az évben már kislemezük is jelent meg. 1968-ban megnyerték a *Ki mit tud?*-ot, 1970-ben pedig megjelent *Koncert a Marson* című első nagylemezük. 1980-ban ők indították el a rock and roll-nosztalgiát, és ebben az időszakban két platínaalbum tulajdonosai is lettek. 1983-ban feloszlottak. 1995 szeptemberében egyetlen koncert erejéig újra összeálltak a Népstadionban.

³⁵ Az Omega a legrégebbi, ma is működő rockegyüttes Magyarországon. 1962-ben alakult a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatóiból. Ők álltak legközelebb a nemzetközi világsztár státuszhoz a magyar zenekarok közül és ők adták ki Magyarországon először kihajtható borítójú nagylemezt, valamint CD-t, DVD-t, és ők alkalmazták először koncertjeiken lézert és füstgépet, valamint óriás kivetítőt. Négy alkalommal töltötték meg a Népstadiont, ebből háromszor önállóan. A zenekar tagjait Kossuth- és Liszt Ferenc-díjjal tüntették ki.

³⁶ A Kádár-korszak egyik legjelentősebb szabadtéri koncerthelyszíne, a Budai Ifjúsági Park 1961 és 1984 között működött idényszerűen, tavasztól őszig, lényegében minden nap. Az együttesek és énekesek között rangot jelentett, ha valaki itt léphetett fel, átlagosan több ezer nézőközönség előtt. Igazgatói voltak: Rajnák László (1961–1974), Baráth László (1974–1979), Németh Gyula (1979–1982) és Plainer Tibor (1982–1984).

³⁷ Az R-GO-t vezető Szikora Róbert édesapját, a szintén hivatásos zenész és a Kádár-rendszerben koncertszervezésre szakosodott Szikora Jenőt (1930–2003) nyolc hónapra tiltotta el a színpadtól az ORI 1975-ben tiltott koncertszervezésért, mert esetében bebizonyosodott a menedzselés – szocialista tevékenységektől idegen – vádjá. Egy Kulturális Minisztériumban keletkezett levél úgy állította be őt, mint aki pusztán a szervezésért, munka nélkül szerezte a pénzt, mert nem lépett fel. Ennek alátámasztására hozta a tárca a csanádpalotai Kelemen László Művelődési Ház, a környei művelődési ház, a mezőkovácsházi és orosházi járási hivatal és a szentesi városi tanács művelődésügyi osztályának igazolásait. A menedzseltek között szerepelt Máté Péter és Ambrus Kyri, akik vallomásaikkal szintén megerősítették a fenti tényeket. Szikora egyébként a hatalom szemében visszaesőnek számított, mert az 5714/1971. számú művelődésügyi minisztériumi iratra hivatkozva megemlítette a tárca szakembere, hogy már volt eltávolítása ilyen jellegű tevékenységért.

³⁸ Vay Ilus (1923–2008) sok évtizeden át volt a magyar színjátszás kiemelkedő színésznője, több tucatnyi játékfilmben, illetve tévé- és rádiójátékban, valamint számos színdarabban játszott.

³⁹ Marton Frigyes (1928–2002) a Vidám Színpad, majd 1962-ig a Petőfi Színház rendezője, 1960 és 1963 között a Tarka Színpad igazgatója is volt. A Magyar Rádió rendezőjeként megalapította a Rádiókabarét, később a humorfesztivált. 1980 és 1985 között a Mikroszkóp Színpadot igazgatta.

hónapban egyszer léptem fel parodistaként, ma úgy mondanánk, hogy stand-upos voltam. Nem egy konkrét szöveget mondtam, hanem egy bizonyos alapra improvizációval épült fel az előadás. Utoljára ebben a szerepkörben a Vidám Színpadon dolgoztam. Mai szemmel már úgy látom, túl sok vasat tartottam egyszerre a tűzben.

Az ORI-turné általában nyáron volt és egy hónapig tartott, a színházat és a Kamara Varietét pedig évadszerűen, ősztől kora nyárig csináltam a hetvenes évek elején. Ebbe egy idő után nekem már a vidéki haknik nem nagyon fértek bele, csak biztos és stabil munkákat vállaltam. Ez leginkább arra vezethető vissza, hogy nem engedhettem meg magamnak, hogy bizonytalan kimenetelű műsorokban vegyek részt, ugyanis egy idő után majdhogynem családfenntartói szerepet is kellett vinnem, mert a szüleim szinte egyszerre betegedtek le, és ott volt még a hét évvel fiatalabb húgom is. Ezek a körülmények – leginkább persze a túlhajszoltság – aztán idővel kikezdték az idegrendszeremet, és sajnos bekerültem a Péterfy utcai kórház idegosztályára. Ez juttatott arra a felismerésre, hogy a haknikat abba kell hagynom, és csak az ORI-műsorokra és a budapesti revükre, valamint a paródiáimra kell koncentrálnom ezután.

Csatári Bence:

Azon túlmenően, hogy a haknik megviselik az ember tűrőképességét, nagyon sokan mesélnek vicces, nem egyszer hajmeresztő történeteket róluk. Önnek is vannak ilyenek a tarsolyában?

Fenyvesi Gabi:

Aki haknizásra adja a fejét, az kalandok tömegét éli át. Ami rögtön eszembe jut, az az, hogy annyira hosszúak voltak ezek a nem éppen a kényelmükről ismert Robur kisbuszokkal, lehetetlen utakon végidőcögött turnék, hogy menet közben megtanultam ruhát kötni és horgolni Karda Beától. Amikor már nem énekeltem, a horgolást még akkor is folytattam. Aztán az is előfordult, hogy egy kis faluban, ahol a Hungariával léptünk fel, nem volt rendes mosakodási lehetőségünk. Erre a zenekar tagjai kitalálták, hogy hoznak egy lepedőt, amivel eltakartak engem, a mögött pedig egy lavórban nyugodtan lemoshattam magamról az út porát.

Csatári Bence:

Külföldön is akadtak kalandok?

Fenyvesi Gabi:

Az nem kifejezés! Amikor Szabadkán turnéztunk egy hetet Ambrus Kyrivel, Koós Janival, Szécsi Palival és az Express együttessel, én felkerestem az ottani magyar újság főszerkesztőjét, és átadtam neki a szüleim üdvözlését, mert ők ismerték egymást korábról valahonnan. Úgy megörültek ennek, hogy szinte ki sem engedtek a házukból, ott aludtam náluk, és tejbén-vajban fűrésztöttek, amíg a többiek a hotelben „senyvedtek”. Szintén az akkori Jugoszláviában esett meg egy ennél sokkal szomorúbb történet. Túl voltunk már a koncertünkön, amikor valaki felajánlotta, hogy autóval hazavisz bennünket Budapestre. Odafelé vonatoztunk, úgyhogy a többiek kaptak az alkalmon, én viszont megnéztem még a Vasas focicsapatának ottani meccsét, mert ismertem a csapat vezetőedzőjét, Illovszky Rudolfot,⁴¹ ugyanis a fia velem járt egy suliba. Rövidesen kaptam a hírt, hogy a társaim feltekeredtek az autóval egy fára. Szörnyű volt ezt átélni, de talán még szörnyűbb volt belegondolni, hogy mi lett volna, ha nincs ez a meccs, és én is velük tartok.

---

⁴⁰ Szilágyi György (1928–2010) író, humorista, költő, színpadi szerző, színházigazgató. 1969-ben a Rádió Kabarészínház egyik alapítója volt Marton Frigyessel. Romhányi József mellett a modern magyar kabaré másik szövegvirtuóza. Számos hangjáték, színmű, kabarétréfa, vers szerzője, több színháznak állandó szerzője volt.

⁴¹ Illovszky Rudolf (1922–2008) a Vasas és a magyar labdarúgó válogatott szövetségi kapitánya volt.

Az NDK-ba is előszeretettel hívtak minket, egyrészt mert jó számokat vittünk ki, másrészt mert olcsók voltunk. Volt olyan időszak, hogy kéthetente utaztam ki Lipcsébe tévéfelvételekre. De jártam Varsóban, Krakkóban, valamint Csehszlovákiában is televíziós szerepléseken.

Csatári Bence:

A Szovjetunióban is énekelt?

Fenyvesi Gabi:

Igen, Koós Jánossal és az Express együttessel felléptünk a Szovjetunió európai részén. Itt is volt egy rettenetes sztori. Több táncosnő és színésznő kolléganőm szenvedett a hajsütő vas hiányától, ezért a moszkvai GUM áruházban vásároltam jó néhányat, és nagy szeretettel átnyújtottam nekik a Moulin Rouge-ban, ahol akkor dolgoztam. Nem sokáig örülhettünk azonban az új szerzeménynek, mert alighogy bedugtam a hálózatba a sajátomat, szinte azon nyomban kiverte a biztosítékot, de úgy, hogy nemcsak a Moulin Rouge-ban, hanem a környék összes utcájában elment az áram. Ma már talán viccesen hangzik, de akkor óriási ribillió lett belőle, abba pedig még belegondolni is rossz, mi lett volna, ha személyi sérülés is történik.

Csatári Bence:

A külföldi fellépésekre az Interkoncerten⁴² keresztül lehetett csak eljutni, akik a kiközvetített előadások gázsijából mindig lecsippentettek tíz százalékot a hatályos jogszabályok értelmében, még akkor is, ha egyáltalán semmi dolguk nem volt az adott előadóval, csak az engedélyező pecsétjüket nyomták rá a szerződésre. Velük milyen tapasztalatai voltak?

Fenyvesi Gabi:

Hivatalosan ők kötötték a nevünkben a szerződéseket a külföldi megbízóinkkal, és tőlük kaptuk a kis piros útleveleinket is. Ezt az okmányt azonban nem lehetett más utazásra felhasználni, csak arra, amire szólt: a fellépések helyszíneire. Az ügyeinket többnyire Zsigó Károly intézte ennél a cégnél. Hazajöveteleink után előszeretettel mentünk a Váci utcai boltba, ahol NDK márkáért vagy szovjet rubelért lehetett vásárolni olyan cikkeket, amiket más üzletekben nem lehetett kapni. Ott vettem mindig apukámnak Marlboro cigarettát.

Csatári Bence:

A szovjet monopol koncertszervező cég, a Goszkonzert alkalmazottjai is kísérték önöket a Szovjetunióban?

Fenyvesi Gabi:

Nem emlékszem rájuk, ami több ok miatt is lehet. Koós Janiékát a szovjetek ismerték, mint a rossz pénzt, nemigen kellett rájuk mit megfigyelni. Amikor én mentem velük, akkor az ORI és az Interkoncert részéről volt ugyan velünk egy-két személy, de nem sok vizet zavartak.

Csatári Bence:

---

⁴² A Külföldi Impresszálo Irodaként is emlegetett monopolszervezet 1960. július 1-jén vette fel a Nemzetközi Koncert Igazgatóság (NKI) nevet, ténylegesen azonban csak 1961. január 1-től végzett önálló tevékenységet. Zenei berkekben röviden Interkoncertként emlegették. Komoly- és könnyűzenei tevékenységet egyaránt folytatott, a külföldi produkciókat Magyarországra, míg a magyar előadókat külföldre menedzselte, több okból is erősen változó hatékonysággal. 1988 elején, a Kádár-rendszer szigorának enyhülésével megszűnt a monopóliumuk, de tevékenységüket még a rendszerváltás után is üzték.

Az Interkoncerttel minden téren jól együtt tudott működni?

Fenyvesi Gabi:

Muszáj volt, az embernek nem volt más választása. De azért volt velük konfliktusom, még fegyelmet is kaptam tőlük. Ez már akkor történt, amikor egyre-másra hullottak le a MALÉV-gépek, és nekem is volt egy nagyon rossz élményem. Egyszer ugyanis az NDK-ból érkező gépünk – amin senki más nem volt, csak a magyar pingpong-válogatott és én – nem tudott leszállni a nagy köd miatt, és órákig köröztünk a levegőben. A hozzátartozóinkat nem értesítették, ők ezért nagyjából le is mondtak már rólunk, amikor nagy sokára végre landoltunk. A szüleim nem is tudták, hova legyenek örömükben, amikor megpillantottuk egymást. Ezek után persze nem voltam hajlandó MALÉV-gépre szállni egy jó darabig, így az Interkoncert és az NDK televízió között kötött szerződés is csorbult, ami miatt engem megróttak. De ez a legkevésbé sem érdekelt, az emberi életnél semmi sem fontosabb.

Csatári Bence:

A táncdalfesztiválok, főleg az 1967-esen ön úgy tette le a névjegyét, hogy egy egész ország megismerte a nevét, az arcát, és ami a legfontosabb: a hangját. Az *Ádám, hol vagy?* című dallal 1967-ben páratlan sikert ért el. Harmadik helyen végzett a versenyben, és örökre beírta magát a hazai könnyűzenei élet történelemkönyvébe. Hogy sikerült megcsípni ezt a dalt?

Fenyvesi Gabi:

Mi énekesek – főleg a kezdők – nemigen válogathattunk az előadni kívánt dalok között. Kaptunk egy számot, és ha tetszett, ha nem, azzal indultunk a versenyen. A legmenőbb esetben ez persze egy kicsit másként működött, ők itt-ott kijárhattak maguknak egy-egy slágert, és a szerkesztők elismerve a korábbi érdemeiket, hallgattak a javaslatokra. De a többségnek nem volt szava, és ha belegondolunk, hogy én még tizennyolc éves sem voltam az első táncdalfesztivális szereplésem idején, valahol ez érthető is. Ráadásul, mivel olyan „kis cuki” kislánynak könyveltek el, még azt is mondhatták, hogy mennyire eltalálták, hogy az *Ádám, hol vagy?*-ot osztották nekem.

Persze óriási siker lett, de én magam nem tartottam minőségi szerzeménynek ezt a dalt, mivel egyrészt már nem éreztem magam gyereknek, másrészt ekkor már igen hosszú komolyzenei múltam volt. Ekkor felléptem már ugyanis a Zeneakadémia kistermében, ahol Ránki Dezsővel adtuk elő Bartók Béla⁴³ zongoraműveit. A helyzetet még pikánsabbá tette, hogy az 1967-es táncdalfesztivál idején még semmilyen tánczenei felvételem nem volt, így teljesen ismeretlenként robbantam be a köztudatba. A sikerrel persze ez megváltozott, és sorra vehettem fel a rádióban az átlagos vagy annál kicsit jobb számokat. Lovas Róbert⁴⁴ írta nekem a *Negyvenhat éves az én apukámat* Szenes Iván⁴⁵ szövegével, aminek külön érdekessége, hogy ez tényleg az én apukámról szólt. Utóbbi írta a *Mi ebből a tanulság?* című dalom szövegét is, ami ugyancsak kellemes hangzású, de nem lett belőle átütő, nagy siker, viszont

---

⁴³ Bartók Béla (1881–1945) zeneszerző, zenetudós, a közép-európai népzene nagy gyűjtője, a Zeneakadémia tanára. A 20. század egyik legjelentősebb zeneszerzője.

⁴⁴ Lovas Róbert a táncdalfesztiválok és a beatkorszak egyik ünnepezt zeneszerzője volt. Írt számot mások mellett Koós Jánosnak, Aradszky Lászlónak, Korda Györgynek, az Atlantis együttesnek, Balás Eszternek, Bence Mártának, Fenyvesi Gabinak, Harangozó Terinek, Koncz Zsuzsának, Kovács Katinak, Magay Klementinának, Mikes Évának, Mátray Zsuzsának, Németh Józsefnek, Poór Péternek a Syriusnak, Szécsi Pálnak, Tárkányi Tamarának, Zalatnay Saroltának. *A tettes én vagyok* címmel 1970-ben nagylemezen jelentek meg összegyűjtött számai. 1972-es disszidálása után számait betiltották. 1982-ben NSZK-filmhez írt zenét, *Kard és tűz* címmel.

⁴⁵ Szenes Iván (1924–2010) eMeRTon-díjas dalszövegíró, dramaturg, zeneszerző, érdemes művész, Magyarország legtöbbet játszott szerzője.

legalább felvették. Ugyanígy járt egy Tomsits Rudolf-szerzemény⁴⁶ is. Itt a szerzőnek sikerült elérnie az adott verseny szerkesztőinél, hogy én énekeljem a dalt, pedig nem is kértem tőle ezt. Helyes kis szám volt, de nem volt meg benne az a különlegesség, ami miatt top sláger lehetett volna belőle. Összesen ötvennégy dalt énekeltem fel a rádióban, ebből mégis csak egyetlen egy lett sláger, rögtön az első, az *Ádám, hol vagy?*. Emiatt is hagytam abba egy idő után a táncdaléneklést.

Csatári Bence:

Ugyanakkor a táncdalfesztiválokra rendre elénekelt egy-egy dalt, igaz, a dobogóra már nem tudott velük feljutni. 1968-ban a *Figyel a mama* című számmal a korabeli lakásproblémákra hívta fel a figyelmet. A dal szerint egy szerelmespár tagjai még az egybekelésük után sem tudnak kettesben maradni, mert kényszerűségből továbbra is a szülőkkel kell lakniuk. Kicsit keserédes nóta ez, de mégis visszaadta a korabeli viszonyokat. A *Mélyen tisztelt szerelemmel* 1969-ben indult a táncdalfesztiválon. Ez a dal a szerelem örökkévalóságát hangsúlyozta, meg egy kicsit azt is, hogy a férfiak szeretik halogatni a házasságot. Táncdalfesztiválon utoljára 1971-ben szerepelt, a kifejezetten szakító, szomorú mondanivalójú *Rád hagyom a szerencsém* című számmal. Jól érzékelem, hogy a férfi-nő kapcsolatokban leginkább a nők csalódottságát és a férfiak ebben játszott szerepét pellengérezte ki a dalaiban?

Fenyvesi Gabi:

Ez nem volt tudatos, nem is én írtam ezeket a számokat, így lehet, hogy a szerzők jó médiumot láttak bennem erre. Ebbe a sorba illeszthető egyébként az *Ebből se lesz már szerelem* című dal is, amit Szécsi Pállal énekeltem. Aztán megkaptam a *Zuccherò* című slágert, amit eredetileg Rita Pavone⁴⁷ vitt sikerre, és Vándor Kálmán⁴⁸ fordított le magyarra.

Csatári Bence:

A táncdalfesztiválok atyja, Bánki László⁴⁹ hogyan viseltetett az ön irányában?

Fenyvesi Gabi:

Szinte úgy tekintettem rá, mint a nevelőapámra, mert ő volt az, aki irányította a pályámat. Nemcsak a táncdaléneklésben, hiszen a parodizálást is az ő nyomására kezdtem el komolyabb formában üzni, amikor egyszer az Erkel Színházban belökött a színpadra, hogy mutassam meg, mit tudok ezen a téren.

Csatári Bence:

---

⁴⁶ Tomsits Rudolf (1946–2003) trombitaművész, zeneszerző, főiskolai tanár, nemzetközi hírví dzsessztrombitás.

⁴⁷ Rita Pavone (1945) olasz énekesnő, színésznő. Tizenhét évesen jelentkezett egy olasz dalversenyre, és megnyerte. Akkor és ott ismerkedett meg a nála húsz évvel idősebb Teddy Reno énekessel, aki a szárnyai alá vette, kiadták első lemezét, és ezzel nemzetközileg ismertté vált.

⁴⁸ Vándor Kálmán László (1922–2016) sportújságíró, dalszövegíró, számos olasz sláger magyarra fordítója. Öt nyelven beszélt. Mások mellett Cserhádi Zsuzsának, Katona Klárinak, Korda Györgynek és Kovács Katinak írt szövegeket. A *Nemzeti Sport*, majd *Népsport*, továbbá a *Friss Újság*, a Magyar Rádió olasz nyelvű szerkesztősége és a *Képes Sport* munkatársa volt. 1956-tól a *Népszavánál* vált legendává.

⁴⁹ Bánki László (1925–1996) 1953-ban a Magyar Filmgyártó Vállalatnál (MAFILM) helyezkedett el, 1955 és 1957 között a Magyar Rádiónál dolgozott. 1956-os tevékenysége miatt néhány évig szilenciumra ítélték. 1958-tól 1963-ig az ORI-nál tevékenykedett. 1963-ban került a Magyar Televízió Szórakoztató és Zenei Főosztályára, ahol szerkesztőként, dramaturgként, rovatvezetőként, majd főmunkatársként dolgozott 1990-ig. Ő indította útjára 1966-ban a táncdalfesztiválok sorozatát, és az 1970-es évek közepén a *Zenés TV Színházat*. Munkásságát 1976-ban Erkel Ferenc-díjjal, 1987-ben érdemes művész címmel, a televízióban pedig több elnöki nívódíjjal is elismerték. 1996. január 6-án forgatás közben halt meg Japánban.

A táncdalfesztiválok másik meghatározó alakjával, Balassa P. Tamással⁵⁰ is ugyanilyen szoros szakmai viszonyt ápolt?

Fenyvesi Gabi:

Őt imádtam, csodálatos ember volt, tanáromként tiszteltem. Rengeteget lehetett tanulni tőle, ahogy Körmendi Vilmostól⁵¹ is, aki a hangszerelője és karmestere volt egy csomó dalnak. Mesterként tekintettünk mindkettejükre. Vezényelt még a táncdalfesztiválokban Bágya András és Deák Tamás⁵² is. Utóbbi szerezte nekem az *Ádám, hol vagy?*-ot, a szövegét pedig Fülöp Kálmán⁵³ írta.

Csatári Bence:

Ha végignézzük azon szerzőket, akik dalokat írtak önnek, a prominens névsor miatt szinte zavarba jön az ember, lévén, hogy nincs még egy olyan nagy sikerű sláger az ön karrierjében, mint az *Ádám, hol vagy?*. A zeneszerzők között lehet említeni a fentiekén kívül Majláth Júliát, aki nemcsak a tanára volt, hanem zenét is írt önnek, továbbá Fáy András⁵⁴, Havasy Viktort⁵⁵ és Aldoboly Nagy Györgyöt,⁵⁶ a szövegírók között pedig ifjabb Kalmár Tibort⁵⁷ és S. Nagy Istvánt.⁵⁸

Fenyvesi Gabi:

Az *Ádám, hol vagy?* sikerszám volt, amihez kellett az egyéniségem, a szerep szerinti naivitásom és az a jó értelemben vett amatőrízus, ami 1967-ben ugyancsak megvolt bennem. Az ön által az imént felsorolt szerzőkkel pedig jó munkakapcsolatban voltam, óhatatlanul találkoztunk az ORI-büfében vagy a rádió aulájában, a híres-neves Pagodában, amikor intéztük az ügyeinket, de nem jártunk össze. Ennek alapvetően az volt az oka, hogy ők jóval idősebbek voltak nálam, de ettől még nagyon tiszteltem és szerettem őket.

Csatári Bence:

Az 1972-es táncdalfesztiválon miért nem szerepelt már?

---

⁵⁰ Balassa P. Tamás (1922–2010) zeneszerző, karmester, zongoraművész, hangszerelő, több táncdalfesztiválon vezényelt. 1954-től 1959-ig tagja, illetve hangszerelője volt a Magyar Rádió Táncczenekarának, 1959 és 1985 között pedig ugyanitt tanított a tánczenei stúdióban. 1977-től 1982-ig vezetője volt az Országos Szórakoztatózenei Központ Stúdiójának.

⁵¹ Körmendi Vilmos (1931–2016) eMeRTon-díjas zeneszerző, karmester, zenei rendező, a szanzenbizottság tagjaként is tevékenykedett.

⁵² Deák Tamás (1927) zeneszerző, karmester, trombitás és zenetanár. Mintegy ötven táncdal, harminc szimfonikus könnyűzenei darab, húsz dzsesszkompozíció, rajzfilmzenék, balettzenék szerzője. Ő írta Fenyvesi Gabinak az *Ádám, hol vagy?* című, az 1967-es táncdalfesztiválon harmadik helyezett számot, de a nevéhez fűződik a *Macskafogó*, a *Kérem a következőt!* (Doktor Bubó) és a *Méző család* című rajzfilmsorozatok zenéje is.

⁵³ Fülöp Kálmán (1923–2010) dalszövegíró, költő, színész. Több zenés játék, operett, rockopera, illetve táncdal és szanzen szövegét írta. Közreműködésével mintegy kétszáz kis- és nagylemez készült.

⁵⁴ Fáy András (1934–2005) 1967-ben vették fel a Magyar Rádió Zenei Főosztályára, ahol hangszereléssel, valamint szanzenok és könnyűzenei darabok írásával foglalkozott. 1981 őszén addigi munkaköréből eltávolították.

⁵⁵ Havasy Viktor (1929–2011) szinte az összes táncdal- és nótaénekesnek írt dalokat, a *Micsoda nagyszerű dolog*, a *Szereted-e még?*, a *Kapitány* és a *Fekete vonat* című slágerek szerzője.

⁵⁶ Aldobolyi Nagy György (1939) Erkel Ferenc-díjas zeneszerző, szövegíró.

⁵⁷ Ifjabb Kalmár Tibor (1920–1998) szövegíró dalait többi között Ambrus Kyri, Aradszky László, Bakacsi Béla, Fenyvesi Gabi, Harangozó Teri, Hollós Ilona, Koncz Zsuzsa, Korda György, Kovács Erzi, Kovács Kati és Koós János énekelte.

⁵⁸ S. Nagy István (1934–2015) eMeRTon-díjas dalszövegíró, Magyarország egyik legtermékenyebb slágergyárosa, előadóművész. Dalait énekelte mások mellett Aradszky László, Csongrádi Kata (S. Nagy felesége), az Edda, a Hungaria, Koncz Zsuzsa, Koós János, Korda György, Kovács Kati, Máté Péter, a Metro, a Neoton, az Omega, a Piramis, Szécsi Pál, Zaltnay Sarolta és Zorán.

Fenyvesi Gabi:

Akkorra felhagytam a táncdalénekléssel, mert rájöttem, hogy másban szeretnék kiteljesedni. Nyilvánvalóan az is bántott, hogy úgy éreztem, a töltelék dalokat adják nekem, amikkel úgysem lehet nyerni, emiatt úgy voltam vele, hogy minek induljak el a versenyen. Egyszerűen nem volt ráhatásom arra, hogy milyen számokat énekelhetek. Senkit nem érdekelt, hogy nekem mi állna jól, de az sem, hogy igényesebb zeneszámokat szeretnék előadni. Az elzárkózásomnak pedig az lett a következménye, hogy 1972-ben nem kerestek már új dallal a szerzők és a szervezők.

Ha jobban belegondolok, kijelenthetem, hogy a szívem mélyén egyáltalán nem akartam ezt az egész táncdaléneklést, nem ez volt az életcélom, sokkal jobban szerettem a klasszikusokat. A táncdaléneklés mindössze egy mintegy hatéves periódust jelentett a pályámon. Így aztán 1972-ben leszerződtem a győri Kisfaludy Színházhoz, majd a Vidám Színpadhoz, és egyetlen szerep erejéig az Operettszínházhoz. Ez volt a parodista korszakom, ami nagyjából egy évig tartott, majd ezt követte az egy éves stand-up-sorozat. Be kellett látnom, hogy érdektelen dalokat kaptam a későbbiekben – még a szerzők személyével sem voltam mindig tisztában –, amiket nem lehetett sikerre vinni, és emiatt külön is hálás vagyok Bánki Laci bácsinak, aki felnyitotta a szememet, hogy változtassak irányt, és forduljak a paródia felé. Én nem akartam harcolni és széllel szemben menni sem, minek, ha volt másik utam? Az pedig, hogy Királyhegyi Pali⁵⁹ bácsi és a Kálmán György,⁶⁰ amikor a Rádiókabaré színpadáról lejöttem – mert az élőben ment mindig – és ismeretlenül odajöttek hozzám gratulálni a színészi-humorista teljesítményemhez, mindenért kárpótolt. Ha kell egyáltalán ebben az esetben kárpótlásról beszélni. Ez is megerősített abban, hogy tinglitanglikat ne énekeljek tovább.

Csatári Bence:

Minél több táncdalénekekkel készítek életútinterjút, annál világosabban kirajzolódik, hogy az önök sorsában a perdöntő leginkább az volt, hogy miként lehetett a slágerekhez hozzájutni. Mintha egy láthatatlan kéz keverte volna a kártyákat. De minden bizonnyal nem is létezik egyetlen, egzakta válasz.

Fenyvesi Gabi:

Valószínűleg ez mindenki esetében egy picit más volt. A legnagyobb sztárok külön kasztot képviseltek, ők tudták egyengetni a saját karrierjüket, és alkalomadtán a műsorszerkesztőkre is ráerőltették az akarataikat a tekintetben, hogy melyik számokat énekeljék. Ehhez persze az is kellett, hogy kimagaslóan tehetségesek legyenek az éneklésben, ráadásul még egy kis önmenedzselési vénával is kellett rendelkezniük. A többi, a „futottak még” kategória – akik között azonban sokan voltak tehetségesek – ki volt szolgáltatva egyrészt a műsorszerkesztők, másrészt a szerzők, harmadrészt a Magyar Hanglemezgyártó Vállalat (MHV)⁶¹ és a Magyar Rádió prominensei kényének-kedvének. Hogy mindez milyen arányban történt, az egyéni sorsonként változott.

Csatári Bence:

---

⁵⁹ Királyhegyi Pál (1900–1981) kalandos életű író, újságíró, humorista, forgatókönyvíró. Angol nyelvterületen használt művészneve Paul King volt.

⁶⁰ Kálmán György (1925–1989) Kossuth- és Jászai Mari-díjas színész, érdemes és kiváló művész.

⁶¹ A Magyar Hanglemezgyártó Vállalatot, közismert rövidítésű nevén az MHV-t a 206/1951. sz. 1951. május 24-én kelt NT. (Népgazdasági Tanács) határozat hozta létre, magába olvasztva több kisebb, addig magánkézben lévő lemezkiadót. A cég ezáltal monopolhelyzetbe került, ami így is maradt a pártállami időkben.

Ha ön nem a Kádár-korszakban kezdi az énekesi pályafutását, hanem demokratikus és piaci viszonyok között, és lett volna egy talpraesett menedzsere – mert ez lényegében a pártállami rendszerben tilos volt –, akkor másként alakult volna a pályafutása?

Fenyvesi Gabi:

Egészen biztosan. Ugyanakkor magamat is menedzselhettem volna, de nem így történt. Más pályát képzeltem el magamnak a továbbiakban. De ha tényleg állt volna mellettem valaki, aki intézi az ügyeimet, nyilván jóval könnyebb lett volna az életem, mert egyszerre fellépni és önmagamat adminisztrálni jóformán lehetetlen vállalkozás.

Csatári Bence:

Egyébként milyen érzés volt, amikor visszahallgatta a hangját az első rádiófelvételén?

Fenyvesi Gabi:

Rettenetes, borzasztó, nem akartam elhinni, hogy ez az én hangom. Roppantmód gyerekesnek hallottam, ami különben lírai szopránnak minősült. Azt azonban egyből meg lehetett állapítani, hogy nem voltam hamis, és ez már fél sikernek számított. A felvételek során egyébként nem volt lehetőség korrigálásra, ha elrontottunk valamit, akkor az elejétől újra kellett venni az egészet. Beszámoltak, hogy „Egy, két, há”, és indították is a szalagot.

Csatári Bence:

A Magyar Rádióban olyan nevezetes személyek dolgoztak a könnyűzene területén, mint Bolba Lajos⁶² vagy Szentkúti Pál.⁶³ Róluk és a munkatársaikról milyen emlékei vannak?

Fenyvesi Gabi:

Bolba Lajosról nem szeretnék beszélni, Szentkúti Pállal viszont nagyon jó kapcsolatot ápoltam, ő roppant intelligens ember volt. Faludi Rezsővel⁶⁴ semmiféle személyes kapcsolatom nem volt, ahogy a könnyűzenei szerkesztők doyenjével, Komjáthy Györggyel⁶⁵ sem, aki persze ettől függetlenül időnként be-betette a műsoraiba a számaimat. Bágya András⁶⁶ zeneszerző minden szempontból ikonnak számított, igazi mester volt, csupa nagybetűvel. Igaz, hogy nekem nem írt egy számot sem, de amikor a rendszerváltás környékén a táncdalfesztiválokról műsort csináltunk Balatonkenesén Déri János⁶⁷ vezetésével, és ő már toloszékben ült, folyamatosan azt hajtogatta, hogy ez a Fenyvesi Gabi micsoda egy tehetséges énekes volt. Ezt nekem azért volt furcsa hallani, mert az énekesi pályám végül is

---

⁶² Bolba Lajos (1931–2018) a Magyar Rádió Zenei Főosztályának gyártási és tervezői rovatvezetője, ő vezette a felvételeket, illetve javarészt ő döntött arról, hogy mely számokat és kikkel vegyék fel. A Magyar Rádió részéről a táncdalfesztiválok fő szervezője. Olyan nagyszerű rádióműsorok fűződnek a nevéhez, mint a *Tessék választani!*, a *Made in Hungary* és a *Slágerbarátság*.

⁶³ Szentkúti Pál (1932–1986) a Szórakoztató Zenei Osztály vezetője volt a Magyar Rádióban.

⁶⁴ Faludi Rezső a Magyar Rádió Zenei Főosztályát vezette lényegében a Kádár-rendszer elejétől végéig.

⁶⁵ Komjáthy György (1933) a hazai könnyűzenei rádiózás atyja, 1964 és 1998 között a *Vasárnapi koktél*, 1965 és 1993 között a *Csak fiataloknak!*, 1970-től a *Töltsön egy órát kedvenceivel*, 1971-től a *25 perc beat* és *A beat kedvelőinek* című műsorok szerkesztő-műsorvezetője volt.

⁶⁶ Bágya András (1911–1992) eMeRTon-díjas zeneszerző, érdemes művész, a Kádár-rendszer könnyűzenei életének egyik meghatározó alakja. A Magyar Rádióban zenei rendezőként is elévülhetetlen érdemeket szerzett.

⁶⁷ Déri János (1951–1992) publicista, riporter, televíziós műsorvezető és szerkesztő; gépészmérnök. 1977 és 1983 között a Magyar Rádió ifjúsági osztályán dolgozott, 1983-tól a társadalompolitikai szerkesztőség munkatársa, valamint az *Ablak* állandó műsorvezető-riportere lett. Szórakoztató műsort is vezetett *Ez + Az* címmel. Ő indította a *Nulladik típusú találkozások* című, paranormális jelenségekkel foglalkozó műsort, 1991-ben kötete jelent meg ebben a témában. Állandó résztvevője volt a Rádiókabarének, rendszeresen publikált a *Hócipő* című lapban.

soha nem teljesedett ki, nem futottam be olyan karriert, mint Koncz Zsuzsa,⁶⁸ Kovács Kati⁶⁹ vagy Zalatnay Cini,⁷⁰ és én magam sem hajtottam a lehetőségeket egyik fórumon – így a lemezgyárban – sem.

Csatári Bence:

A Magyar Rádió által szervezett *Made in Hungary* és *Tessék választani!* vetélkedőknek is állandó résztvevője volt, amíg ezen a pályán mozgott. Ezeken is ért el eredményeket?

Fenyvesi Gabi:

Hogyne, a már említett *Mi ebből a tanulság?* című számmal felkerültem a dobogóra Korda György⁷¹ mögé az 1968-as *Made in Hungary*-n.

Csatári Bence:

Játszott filmekben is, erről mit lehet tudni?

Fenyvesi Gabi:

A *Mi lesz veled, Eszterke?* című, 1968-ban készült filmben az igazgató lányát alakítottam, a címszereplő Halász Judit⁷² és partnere, Tahi Tóth László⁷³ társaságában. A *Micsoda cirkusz* című 1974-es filmben pedig Szécsi Pállal énekeltünk, miközben trambulínon ugráltunk. Egyet-egyét külön, majd egy újabb számot együtt. Aztán 1991-ben a *Volt egyszer egy fesztivál* című filmben a korabeli eseményeket elevenítettük fel, természetesen sok zenével. Voltak rádiójátékaim is, amikben főszerepet vittem, ezek közül a legkedvesebb a *Hamupipőke* volt, amelyben Csákányi László⁷⁴ játszotta az apát, és a három lány közül én voltam az egyik. De élveztem azt is, amikor kitaláltam, hogy a legendás paródiafigurát, Gogyerákot, akit Bárdy György⁷⁵ alakított, én egy dupla csavarral kifigurázom a SZÚR-on,⁷⁶

---

⁶⁸ Koncz Zsuzsa (1946) Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas énekesnő, érdemes művész. A magyar beat és pop egyik legfontosabb egyénisége. Többek között verslemezeiről és politikai tartalmú dalairól ismert. A három legnépszerűbb beaténekesnő egyike, kísérte az Omega és az Illés is. Az 1962-es *Ki mit tud?*-on Gergely Ágival duettben nyert. Több tucatnyi nagylemeze jelent meg, többek között az Illés, a Metro, a Fonográf, a Tolcsvay-trió és a KFT együttesek kíséretével.

⁶⁹ Kovács Kati (1944) Kossuth-díjas és Liszt Ferenc-díjas előadóművész, énekesnő, dalszövegíró, színésznő. A három magyar beatlány egyike, az egyik legsokszínűbb hangú énekesnő, a beattól a rock and rollon, a blueson és a kemény rockon át a gospelig és a spirituáléig mindenféle stílusban otthonosan mozog. Az egyetlen énekes Magyarországon, aki három táncdalfesztivált is nyert (1966, 1972, 1981).

⁷⁰ Zalatnay Sarolta (1947) a három beatlány egyike, az 1967-es és 1971-es táncdalfesztivál és a Splitben, 1972-ben megrendezett táncdalfesztivál győztese. Készített angol nyelvű nagylemezt is 1973-ban. Kísérte az LGT, a Scampolo, a Bergendy, az Omega, a Metro, a Generál és a Skorpió együttes is. 1976-ban alapította Postásy Juli és Várszegi Éva bevonásával a *Cini és a Tinik* nevű formációt. 1984-ben közösen turnézott Komár Lászlóval.

⁷¹ Korda György (1939) a magyar tánczene egyik legismertebb és a legrégebben a színpadon lévő előadóművésze, számos sláger előadója. 1967-ben a *Bocsánat, hogyha kérdelem* című dalával előadói díjat nyert a táncdalfesztiválon. Emellett televíziós pókerközvetítőként is sikeres.

⁷² Halász Judit (1942) Kossuth- és Jászai Mari-díjas színésznő, énekesnő, érdemes művész, a Halhatatlanok Társulatának örökös tagja.

⁷³ Tahi Tóth László (1944–2018) Kossuth- és Jászai Mari-díjas színművész, szinkronszínész, érdemes és kiváló művész.

⁷⁴ Csákányi László (1921–1992) Jászai Mari-díjas színművész, énekes, érdemes és kiváló művész.

⁷⁵ Bárdy György (1921–2013) Jászai Mari-díjas színművész, érdemes és kiváló művész.

⁷⁶ A Színész-Újságíró Rangadót először 1920-ban rendezték meg az MTK-pályán. Az alapötlet az volt, hogy ezen a fórumon játékos formában, egy labdarúgó-mérkőzés keretében évente egyszer elégtételt vehettek a színészek a színikritikusok cikkeiért. A SZÚR-ok a pártállami időkben álltak népszerűségük csúcán, a Népstadionban 80 ezer ember drukkolta végig évről-évre a meccseket, és még külön sajtóorgániummal is rendelkezett. A játéksorozat legeredményesebb játékosa Bujtor István volt. 1959-ben a színészek csapatában

azaz az 1972-es Színész-Újságíró Rangadón. Amikor ezen az alkalmon nyolcvanezer ember együtt visította velem az Aranycsapat összeállítását, az felemelő pillanat volt. A SZÚR-on egyébként 1967-ben is felléptem, akkor persze az *Ádám, hol vagy?*-gyal. Némi túlzással mondhatom, hogy ebben az időszakban csak abban az újságban nem szerepeltem, amelyikben nem akartam.

Csatári Bence:

Ezek szerint a sztárkultusz is utolérte önt?

Fenyvesi Gabi:

Természetesen, bár egy kicsit szerencsésebbnek mondhattam magam, mert nem jártam tömegközlekedéssel, hanem vagy a produkció autójával, vagy taxival. Nem nagyon járkáltam az utcán, úgyhogy ezzel is csökkent a lehetőség a nagyközönséggel való találkozásra. Késő éjszaka tértem nyugovóra, ennek megfelelően délben keltem. Ezzel együtt sokan kértek tőlem autogramot, és levelek tömege érkezett hozzám a címemre vagy a rádióba. Utóbbi helyről általában hetente kaptam egy lavórnai postát. A küldeményeket mind elolvastam, többnyire a kocsiban, miközben utaztunk a következő fellépésünkre. Anyukám címezte a válaszborítékokat, én meg aláírtam a köszönőleveleket. A rajongásnak összességében véve örültem.

Csatári Bence:

Mégsem jelentett elegendő vonzerőt ahhoz, hogy az énekesi vagy a humorista-parodista pályán maradjon.

Fenyvesi Gabi:

Viccesen fogalmazva 1974-ben megkértem az udvarlóm kezét, mert első látásra beleszerettem, és azt gondoltam, szépen tudnánk együtt élni. Két hónapos ismeretség után történt mindez, ami talán merészségnek tűnhet, de nem volt az, mert még ma is boldog házasságban élünk. A párom, aki akkor úgy nézett ki, mint Tony Curtis,⁷⁷ jelenleg kilencvennégy éves, van két lányunk, akiktől öt unokánk született.

Csatári Bence:

Hogyhogy Kanadában kezdtek új életet?

Fenyvesi Gabi:

A férjem Torontóban élt sokáig, így ez a részemről nem minősült disszidálásnak, mert a magyar állam mégsem határozhatta meg, hogy ő Magyarországon éljen, még akkor sem, ha itt ismerkedtünk meg. Simán megkaptam az útlevelet, és meg sem álltunk Kanadáig, és húsz évig laktunk ott. Volt egy gyönyörű háromemeletes magyar éttermem Toronto egyik nagyon jó kerületében, az egyik magyar házban, az első emeleten százhusz, a másodikon hetven, a harmadikon harminc ember fért el. Átlag negyven alkalmazottam volt, és minden évben szerződtettem két cigányzenekart az OSZK-n⁷⁸ keresztül, ilyenkor hazajöttem intézni az

---

Papp László háromszoros olimpiai bajnok ökölvívó is pályára lépett, míg az 1962-es SZÚR-on a színészek kapujában Major Tamás állt, csapattársai pedig többi között Garas Dezső, Zenthe Ferenc és Bodrogi Gyula voltak. 1963-ban a kezdőrúgást Salamon Béla végezte el, aki 1920-ban az első színész-újságíró összezsapáson is játszott, 1966-ban pedig a rendezvény fénypontjaként fellépett az operettprimadonna Honthy Hanna is. A SZÚR a rendszerváltás után megszűnt.

⁷⁷ Tony Curtis (1925–2010) kétszeres Golden Globe-díjas magyar származású hollywoodi színészlegenda, aki százharminc alkotásban szerepelt, szexszimbólum, producer, író. 1959-ben Oscar-díjra jelölték.

⁷⁸ Az OSZK a Belkereskedelmi és a Művelődésügyi Minisztérium együttes felügyelete alá tartozott, feladata volt az állami és szövetkezeti vendéglátóiparban, kultúrházakban és tánciskolákban működő népi és tánczenészek,

ügyeket. Még az alkalmazottaim magyaros ruháit is megrendeltem, csizmástul, pártástul, ahogy kell. A zenekarok egy évig lehettek egy huzamban nálunk, aztán haza kellett menniük Magyarországra az érvényben lévő jogszabályok szerint, így évente váltakoztak, de voltak, akik később visszatértek hozzánk. A közönségünk imádtá őket, akik betértek az étterembe, a magyar nótát is szerették ugyanis, nem csak a magyaros ételeket. Az amerikai magyarok csak turistaként jöttek, nem ők voltak a törzsközönségem, nagyon sokféle nemzetiségű vendégsereg fordult meg nálunk. Az alkalmazottaim mintegy húsz százaléka volt magyar anyanyelvű, de ők is tökéletesen beszéltek angolul. Tartottunk sokféle rendezvényt, így esküvőket, keresztelőt, névnapot és születésnapot is. Az élet úgy hozta, hogy én ekkor lettem menedzser, mert a férjem nem ezzel, hanem brókerként ingatlanokkal foglalkozott. A szüleim egyébként szintén a vendéglátásban dolgoztak, a XIII. kerületi, a Dunához közel lévő Elektromos pálya éttermét üzemeltették nagyon sokáig, miután felhagytak a saját szakmaikkal, apukám még a Vendéglátóipari Főiskolán is tanított. Innen a kötődésem a vendéglátóiparhoz, és ahhoz a környékhez, ami ifjúságom legszebb éveit jelentette nekem.

Csatári Bence:

Ha jól tudom, újságírással is foglalkozott Kanadában.

Fenyvesi Gabi:

Az ottani magyarok számára szerkesztettem egy lapot *Magyar Élet* címmel. Amikor átvettem, nagyon amatőr kivitelezésű volt, nagy lepedő formátumban. Átszabtam A/4-es nagyságúra, és a nyomtatását is IBM-kompatibilissé tettem. Ezáltal könnyebben lehetett forgatni, ami valószínűleg az embereknek is sokat számított, mert hamarosan jócskán emelkedett a példányszámunk. Ez persze nemcsak a külalakon múltott, hanem azon is, hogy naprakészek voltunk, az elődújság ugyanis leginkább csak elavult híreket közölt az óhazából. Én magyarországi újságírókkal vettem fel a kapcsolatot, hogy írjanak a *Magyar Életbe*, aminek ők eleget is tettek, de én is írtam rendszeresen cikkeket. Alapvetően Kanadában terjesztettük a lapot, de ha kérték, eljuttattuk az Egyesült Államokba, sőt Japánba is. Ennek jól megfontolt marketing állt a háttérben: olyan helyeken terítettük a *Magyar Életet*, ahol magyarok éltek, idősök otthonában, honfitársaink által látogatott templomokban, művelődési házakban. Addigra, amikorra kinőttük az addigi kereteinket és láttuk, hogy egyedül már nem tudom csinálni az összes teendőt a lap körül, hazajöttünk. Azt kell mondanom, hogy szakmai életem két legfontosabb örömforrása az újságírásszerkesztés és az étterem voltak.

Csatári Bence:

2009-ben még egyszer színpadra lépett énekesnőként egy nosztalgiaconcert erejéig a Papp László Budapest Sportarénában.

Fenyvesi Gabi:

Az jó kis kaland volt, nagyon élveztem és hatalmas sikert arattunk. Azon döbbsentem meg leginkább, hogy még mindig képesek vagyunk ennyi embert megmozgatni. De a számadatok bizonyították, hogy ez igenis lehetséges.

Csatári Bence:

Köztudott, hogy önnek nagy szenvedélye a bridzs. Hogy jött be ez a kártyajáték az életébe?

énekesek felügyelete. 1956 és 1958 között a Művelődésügyi Minisztérium végezte a vendéglátóipari zenészek kategorizálását, ami a működési engedélyek kiadását vagy megvonását jelentette. Ezt a feladatot vette át az Állami Hangverseny- és Műsorigazgatóság 1958. február 1-jétől, illetve ezután az OSZK 1960-tól. A vendéglátós könnyűzenészek egzisztenciája tehát 1960-tól az OSZK jóindulatától függött.

Fenyvesi Gabi:

Torontóban, a férjem mesterfokon üzte a bridzset, ő ajánlotta nekem ezt az elfoglaltságot. Eleinte nem foglalkoztam vele, aztán idővel megjött a játékkedvem. Ez egy olyan játék, hogy amíg él az ember, tanulja, kell hozzá kombinációs készség és taktikai érzék egyaránt. A versenybridzs formát sajátítottam el, ahol harminc asztalnál négyesével ülnek, és mindenki ugyanazt a lapot játssza, így százhusz ember között dől el az elsőség. Sokszor sikerül elcsípnem a győzelmet, de ez azért nem mindig valósítható persze meg. Ilyenkor, koronavírus-járvány idején is lehet viszont online játszani, tegnap például nyertem.

Csatári Bence:

Hogy lett önből a Magyar Bridzsszövetség PR-osa?

Fenyvesi Gabi:

Először is a nevemet mindenki ismerte, ráadásul angolul, németül, spanyolul folyékonyan beszélek, így a versenyek megszervezésében tevékenyen részt tudok venni, valamint az írott kommunikáció sem okoz gondot, hiszen húsz évig foglalkoztam újságírással. A tatai ifjúsági bridzs világbajnokságot úgy tíz éve én szerveztem, több mint négyszáz versenyzővel. Élveztem ezt a munkát, és nem zavart az sem, hogy egy fillért sem kapok érte. Tettem erőfeszítéseket annak érdekében is, hogy a bridzset vegyék fel a középiskolai tantervbe, gimnáziumigazgatókkal is tárgyaltam ez ügyben, de egyelőre úgy tűnik, vesztesre állunk a sakk ellenében. Pedig meggyőződésem, hogy a bridzs segíti a logikus gondolkodást, aminek a gyakorlati életben is nagy jelentősége van, nem beszélve arról, hogy a gyerekek ezáltal egy kicsit elszakadnának a mobiltelefonjaiktól.